

ЖІНКИ України

Бесіда з **Роланом Сергієнком** після перегляду фільму «Друге освідчення в любові»

— Кожен рік, кожен день, кожна хвилина приносить якісь нові події, в центрі уваги опиняються нові й нові люди. Колишнє забувається... Ролане Петровичу, що спонукало вас повернутися до своїх героїнь?

— Перш, ніж відповісти на ваше запитання, хочу згадати про те, як виник перший фільм — «Освідчення в любові». Щойно захистивши диплом у ВДІКу, я приїхав на пропозицію Святослава Іванова, тодішнього голови Держкіно УРСР, та Василя Цвіркунова, тодішнього директора кіностудії ім. О. Довженка, на цю студію. Чому на цю? Перший стимул — Довженко, який творив тут, друге — те, що запросили, і третій — Микола Вінграновський, який сказав: «Звичайно, в Україні». Спершу я написав сценарій за оповіданням Чехова і хотів знімати фільм «Карти». С. Іванов запропонував мені фільм на замовлення ЦК КПУ «Жінки України» — в піку «Женщинам России». Сценарій для мене написав партійний діяч, ортодокс О. Михалевич. Багато в мене було суперечок з ним, але С. Іванов узяв мене під крило і захищав до останнього. Вже після того, як довелося піти на певний компроміс і зробити третій варіант картини, який в Україні на решті прийняли, Іванов сам їздив до Москви, де фільм формально прийняли, але поклали на «полицю».

Запитувала **Лариса Брюховецька**

Коли фільму виповнилося 30 років, я попросив показати його в Будинку кіно і тоді й вирішив повернутися знову до цих героїнь. Фільм «Друге освідчення в любові» повинен був починатися з прологу, де б звучав текст Лесі Українки, але ми не зробили цього, бо вийшли б за визначений метраж.

— Ви, звичайно ж, робите відбір з того, що знято на плівку. Та все одно місцями фільм виглядає дещо затягнутим, можливо, монологи героїнь задовгі...

— Кожна з героїнь наговорила в три-чотири рази більше того, що увійшло до фільму. Ритм уповільнений, мабуть, через це, що саме такий мені притаманний. Не тільки тому, що така манера, — це свідоме розуміння того, щоб монтаж спрацьовував. Не можна цілу годину тримати інтенсивний ритм. Хочеться, щоб люди почули. Не хочеться поспішати. В наш час, коли всі біжать і вважають, що поспіхом можна чогось досягти, — це помилка. Треба зупинитись і послухати — час, людину, себе... Й потім, найцікавіше і найкраще в розмові те, коли людина говорить, не готуючись, спонтанно. Якщо глядач це відчує, він повірить усьому, що є в цьому фільмі.

— І чому повинні повірити глядачі у вашому фільмі? Що найважливіше для вас?

— Спробую сформулювати. Майже всі наші біди від того, що людина «розірвана» (як сказала наша героїня Любов Чайковська, «людина сама поламана»).

■ Кадр з фільму «Друге освідчення в любові». Режисер Ролан Сергієнко. 1999.

■ Ніна Срібна у фільмі «Освідчення в любові». Режисер Ролан Сергієнко. 1966.

■ Ніна Бабенко (Срібна) у фільмі «Друге освідчення в любові».

■ Любов Чайковська у фільмі «Освідчення в любові».

■ Любов Чайковська у фільмі «Друге освідчення в любові».

■ Кадр з фільму «Освідчення в любові». Бердичів. Храм. 1967.

■ Ролан Сергієнко (зліва). 1999.

А це ламання почалося з того, що ми дозволили собі поламати Бога. Я нічого не хочу «звалювати» на минуле, але коли ми проголосили, що релігія — це «опіум народу», отоді ми прирекли себе на це ламання. Слава Богу, ми схаменулися. Найкраще, що є сьогодні в Києві, — це відновлення храмів. Коли, крім каміння і золота, це наповниться справжньою вірою, тоді все буде нормально.

